

פניני ביה"ל

שע"י ביה"כ "בית לוי", רח' יוסף חכמי 48, מדורגי בית וגן ירושלים

מאמר הרב

נערך מספרו החדש של הרב שליט"א פניני בית לוי - חלק ג' > לרכישת הספר חייגו 058666447 | 0585664447

ני לי הארץ, הכל שייך לבורא עולם

מדבר, מה הוא אוכל, לאן הוא הולך, רק התורה יכולה להחליט בשבילו. האדם יכול לחשב שהכל שלו, כי זה הגוף שלו, הוא יחליט מה לעשות איתו. לכן התורה הקדושה אומרת לאדם שאם האיברים באמת היו שלך, אתה צודק ותעשה מה שאתה רוצה. אבל הם לא שלו. הם שייכים לקב"ה וממילא אתה משעבד לעשות מה שהקב"ה מצוה אותך, מה שהתורה רוצה שתעשה. המשנה באבות אומרת: עשה רצונך כרצונו. אם האדם יבין שהגוף שלו וכל מה שהוא, לא שלו אלא של הקב"ה, לא יהיה לו קשה לקיים מצוות. הוא יודע שמה שהוא מקיים בידיים, בעינים, ברגלים, זה של בורא עולם.

מספר על תלמיד חכם בשם הרב בנמינן שהיה הולך פעם בשבוע לבית אבות לבקר את אביו. באחת מהפעמים כשהוא רצה לצאת משם, בקשה ממנו הפקידה להכנס לכמה דקות למנהל כי הוא רוצה לדבר איתו. הוא נכנס, והמנהל ספר לו שבחדר הסמוך לחדרו של אביו, מתגורר אדם מבוגר שלפני שבועים החבר שלו לחדר נפטר. הם היו ידידי נפש, ומאז שהוא נפטר, המבוגר הזה לא חי, לא מדבר, וכמעט לא אוכל. הם לא יודעים מה לעשות. הביאו לו פסיכולוגים מהטובים ביותר, אך הוא לא משתף פעולה. המנהל שם לב שלרוב יש גישה טובה, הוא חביב ונחמד, ובקש מהרב להגיד כמה מלים למבוגר, לנסות להוציא אותו מהדכאון ומקעצב הזה. חשב הרב ואמר אם כבר באתי לפה, ודאי שצריך לעשות משהו טוב בעולם הזה. אמר לו המנהל שאותו זקן יושב עכשו בחצר. הוא הצביע עליו דרך החלון, והראה לרב במי מדבר.

יצא הרב לחצר ונגש למבוגר. הוא החל לדבר איתו, לשאל לשלומו, ולא קבל כל תשובה. הוא המשיך לדבר איתו ולשאל כל מיני שאלות שלא זכו למענה. הוא דבר איתו רבע שעה, כאלו הוא מדבר לקירות, וכמעט התאוש, אבל לפתע פתח המבוגר את הפה ואמר לו: "אתה לא מסגל להבין מה אני עובר. היתה ידידות ביני לבין חבר החדר שלי במשך חמש שנים, היינו ידידי נפש, ישינים ביחד, קמים ביחד, כל היום מדברים. אני ראיתי בעינים שלי שלקחו אותו וקברו אותו בבור, עמק למטה, כסו אותו וכלם עזבו את המקום. אני לא יכול לשכח אותו, הוא כל הזמן בראש שלי. אני לא מבין למה תקעו אותו שם בבור הזה? מה הוא עשה להם?"

שמע את זה הרב בנמינן ושםח שהוא קצת פורק את אשר על לבו. אמר לו הרב: "אספר לך ספור. ספינת מטילים הגיעה פעם למקום מסוים בים. הם היו קרובים לחוף ונהנו מהנוף המדהים והירק מסביב. לנוסעים היתה משקפת כדי להיטיב לראות. לפתע הם שמו לב שבמרחק קטן מהם נוצרה מערבולת במים והם קרובים מאוד לפול לתוכה ולהתרסק. זה ממש ענין של כמה מאות מטרים, והאסון הגרוע מכל יקרה להם, האניה

פרשת בהר יש פסוק שבו התורה מדברת על החזרת הקרקעות לבעלים כשמגיע היובל: "והארץ לא תמכר לצמחת כי לי הארץ כי גרים ותושבים אתם עמדי". דהיינו התורה מצוה ששואדם קונה קרקע, היא שלו כרגע, ואחרי ארבעים ותשע שנים או אפילו פחות, אם קנה את זה באמצע שנות היובל, הוא צריך להחזיר את הקרקע לבעלים וכמובן שהוא מקבל את הכסף בחזרה. התורה מסבירה למה: כי לי הארץ. הארץ לא תמכר לצמיתות, כי הארץ שייכת לקב"ה. כי גרים ותושבים אתם עמדי. אדם בעולם הזה נחשב גר.

לכאורה צריך להבין. בשביל מה צריכה התורה הקדושה לומר את הטעם כי לי הארץ? וכי לולא זה לא היינו יודעים שהארץ שייכת לקב"ה? הרי מלא כל הארץ כבודו והקב"ה שולט בכל העולם! הכל שלו. מלאה הארץ קניג. למה התורה מסבירה את זה כאן? מדוע זה שנקנה לא יכול להשאיר אצלו את השדה ואת הבית לנצח? כדי להבין את היסוד, נבאר דברים ממש נפלאים ביותר.

קדם כל ודאי שהתורה לא מדברת כאן על אדם שקנה בית מסדר, וילה, שדה מטפח עם אילנות. התורה אומרת שצריך להחזיר שדה שהיה מלא בקוצים ודרדרים שלא היה ראוי לשים דבר. אין לו ערו. האדם שקנה שדה כזה משקיע בו, מטפח, מוציא הרבה כסף כדי להפכו לראוי למגורים או לנטיעות. השדה הופך למוצר הכי יקר שיש והאדם נהנה, יושב בשדה כל יום, רואה את הפרות ואת הגדולים שהשקיע בהם, את הצל, את המים מסביב, ונהנה ושםח.

השנים עוברות, מגיע סוף סוף היובל ואז בא אליו המוכר ואומר לו להחזיר את השדה שמכר לו. הקונה כמובן כועס, למה שייחזיר? הוא מכר לו שדה שלא שוה אגורה וחצי, מלא בסלעים ובאבנים, בקוצים ובדרדרים, והוא השקיע מיליונים בשדה. אמנם קנה בארץ דולה, אבל עכשו הוא מקבל קרקע ששוה מיליונים. היתכן דבר כזה? פה התורה אומרת - כן! תחזיר, כי לי הארץ.

מפרש רש"י: כי לי הארץ, אל תרע עינך בדך שאינה שלך. הפנה שואדם לא ירגיש שכביכול מרמים אותו, הוא השקיע כל כך הרבה, ועכשו לוקחים וגוזלים ממנו את השדה. לכן אומר הקב"ה שלא יהיה לך רע, אל תרגיש לא טוב, כי השדה הזה לא שלך. שפצת והשקעת, ועדין זה לא שלך. תדע לך שאחרי הכל השדה עדין שלי! בשנת הארבעים ותשע ערב שנת היובל, אתה צריך לצאת מהשדה, ולהגיד לבעלים קח את המפתחות. הנסיון הזה קשה מאוד. כאן צריך את האמונה לדעת שהכל שייך לקב"ה, הארץ שייכת לקב"ה, כל ההשקעה לא של האדם, וממילא יהיה קל יותר לאדם להפוך מהשדה, מהבנין שהוא השקיע בו, מכל היפי שהוא נטע בשטח שהיה שלו, כי זה לא שלו.

מכאן יכולים אנוהו להבין שהאדם בעולם הזה חייב להיות כפוף לתורה הקדושה. אף אדם לא רשאי להחליט מה הוא

**המשנה באבות אומרת:
עשה רצונך כרצונו.
אם האדם יבין שהגוף
שלו וכל מה שהוא, לא
שלו אלא של הקב"ה,
לא יהיה לו קשה לקיים
מצוות. הוא יודע שמה
שהוא מקיים בידיים,
בעינים, ברגלים, זה של
בורא עולם**

המשך
בעמוד 3 <<

ע"פ לוח "אור
החיים" לפי
זמני ירושלים

הדלקת נרות	מוצ"ש	ר"ת
18:48	20:00	20:54

לע"נ
יצחק שם טוב בן
שרה ז"ל

לע"נ
שאוול חי
בן מרים ז"ל

לע"נ
ישראל בן חביבה
ז"ל

לע"נ
רחל בת שושנה
ע"ה

לע"נ
דוד בן השאנה
ז"ל

טוב עין הוא יבור (יבור)

בכל ענייניהם. המשכנו בדרכנו עם הרגשה מתוקה בלב, שמחה בהצלחתם של השכנים ורצון שיהיה להם ולכולם רק טוב.

שעתיים לאחר מכן יצאה אשתי לאסוף את הקנייה השבועית במכירה השכונתית. היא פגשה שם את השכנה והחמיאה לה ברוחב לב על התקדמות הבנייה שלהם. "בזכות הבניה קיבלתם הרבה ברכות", היא סיפרה לה בחיך תוך ליקוט המוצרים. השכנה היתה נראית מוסחת ונסערת. "אתם התפללתם עלינו היום? את לא יודעת איזה נס קרה לנו!" היא אמרה, ומיד עברה לתאר את הסיפור הבלתי ייאמן שהם

מידי כמה ימים עשיתי את הדרך מדירתנו השכורה אל "אתר הבנייה", כדי לעקוב אחר המתרחש ולפגוש בעלי מקצוע. כמו שפתחתי, כל טרקטור ואפילו קול מקדחה ליבנו באותם ימים...

חו. ואלו הפרטים ששמענו ממנה:

דקות ספורות לאחר שהיינו ליד הבית שלהם והתפללנו להצלחתם, חזרו בני המשפחה הביתה ממסע קניות מתיש. טכנאי המתין להם בכניסה האחורית של הבית, ולכן הם מיהרו מאוד. הילדים יצאו מהרכב בעצמם והכניסו את השקיות לתוך הבית. אף אחד לא שם לב שהילדון בן הארבע נרדם לקראת סוף הנסיעה על המושב האחורי של הרכב ולא נכנס הביתה עם כולם. רק כשיצא הטכנאי מהבית נוכחה האם שאחד הילדים איננו בסביבה. "איפה אלחנן?" היא זעקה בבהלה ואף לא אחד ידע לענות לה.

חשבון מהיר הבהיר שייתכן שהוא עדיין ברכב הסגור והלוהט באמצע יום קיץ מהביל. רגעים כאלה אני לא מאחל לאף אחד בעולם. כל אחד בטוח שלו זה לא יקרה, אבל הדור שלנו מוסס וטרוד כל כך ולכן אסור לדון אחרים. בחסדי ה' הילד נמצא ברכב בריא ושלם, שקוע עמוק בשנת ישרים ואינו מודע כלל לדרמה סביבו. כל המעורבים בדבר התפעלו מגודל הנס - ברוך ה' הרכב חנה בצל ומזג האוויר השרבי מאוד ביום ההוא התקרה מעט אחר הצהריים. כל מעלת חום גבוהה יותר או כל דקה נוספת של שהות ברכב, היו עלולות להביא לכך שהסיפור יסתיים באסון, חס ושלום.

אשתי חזרה הביתה נפעמת ומרוגשת. מובן שאין לנו אפשרות לדעת אם יש קשר בין הסיפורים. אי אפשר לדעת חשבונות שמים. אבל אנו יודעים בוודאות שזמן מועט לפני שהפעוט נשכח ברכב, עמדנו שם ליד הבית שלהם והתפללנו מעומק הלב, ברגש ובתחושת אכפתיות, על השכנים ועל ילדיהם, על ישועתם בכל העניינים. ועל אחת כמה וכמה שעמדנו בקרבת מקום להיכן שהרכב של השכנים זמן לא רב לאחר מכן.

אני לא מבין בכל הנושא הזה של צרות עין. מעדיף להתעסק בצד ההפוך של המטבע, בכוחה העצום והחד משמעי של העין הטובה. להשתמש בו, להביט בהצלחות של האחרים בטוב עין ולאחל להם את כל הטוב שבעולם. אדם לא יודע מה הוא פועל והתוצאות של מעשינו נסתרות בדרך כלל. עולם מלשון היעלם, אך בלי ספק זו הדרך היפה והמוארת להביט בעולם, לבנות באישיותנו קומות נוספות ולהשפיע ברכה וישועה על האנשים שסביבנו. והכי חשוב, שילדינו זכו לראות את הפירות מהנהגה בבית של העין טובה וגם הם זוכים להסתכל על החיים במבט חיובי, כן, מבט של עין טובה... הדברים מקבלים משנה תוקף בימים שנותרו לנו לפני חג השבועות, שכן התורה מעידה שישראל היו כאיש אחד בלב אחד טרם קבלת התורה, ושזהו התנאי המקדים הראשון לקבלתה, ה' יזכנו. (אור שרה)

פנינו סיפור, אותו סיפר הרב צבי נקר שליט"א, המלמד עד כמה חובה להתמקד על הזולת בעין טובה, ושהשכר על כך לא מאחר אז מלהגיע. בית שבו ההורים מסתכלים בעין טובה על סביבתם, הם מהווים בכך דוגמא אישית לבני הבית. מרן הגראי"ל שטיינמן אמר שהדרך היעילה ביותר לחינוך הילדים היא באמצעות הדוגמא האישית שמוקרנת מההורים אל ילדיהם. יסוד כל היסודות בחינוך הילדים, הוא שלפני הכל חייב המחנך לחנך את עצמו. כאשר הילד צריך משקפיים חדשים, הרחוב מתמלא ילדים ממושקפים. אם אתה סוגר מרפסת, צצות בסביבה בבת אחת המון מרפסות שעד היום לא הבחנת בקיומן.

בתקופה ההיא פגשתי בכל פינה שקי מלט, דליי צבע וחומרי בנייה. ניחשתם נכון, היינו עסוקים בשיפוץ משמעותי של הבית, שכלל תוספת יחידה להשכרה. סוגי ריצוף, גופי תאורה וכלים סניטריים מילאו את ראשינו וניסו להשתלט על חיינו. אנו מצידנו השתדלנו להיצמד לתוכנית המקורית, שהתאימה לתקציב ולערכים שלנו. התפללנו שהתקופה כבר תסתיים ונחזור אל המנוחה ואל הנחלה, מנוחה מהתעסקות בחומר ובלבנים, ושמחה בנחלה שנתן לנו ה' ברוחב חסדיו.

מידי כמה ימים עשיתי את הדרך מדירתנו השכורה אל "אתר הבנייה", כדי לעקוב אחר המתרחש ולפגוש בעלי מקצוע. כמו שפתחתי, כל טרקטור ואפילו קול מקדחה תפסו את תשומת ליבנו באותם ימים. הפכנו עירניים וסקרנים מתמיד לגבי נושא הבנייה ובכלל זה גם שיפוצים שנערכו בבתי השכנים. איזה קבלן לקחו? כמה שילמו? היכן רכשו ריהוט וכדומה. אולי זה היה נראה כסקרנות, אך האמת היא שאנחנו לא טיפוסים שמתערבים בחיי הזולת. פשוט היינו עמוק בעניין וזו היתה דרך נוספת לקבל מידע חשוב ורעיונות יצירתיים שעשויים לחסוך לנו זמן וכסף.

באחת השיחות שלי עם שכן כזה, שמעתי ממנו שהוא מוטרד מעט מהנושא של עין הרע. בנייה היא תופעה מרעיעה ומלאת נוכחות חזותית, משהו שבפירוש מושך תשומת לב. אנשים מסתכלים, מדברים, טבעי שעולים גם רגשות של קנאה. מי יודע אם המבטים האלה אינם עלולים להזיק? בהתחלה דחיתי את דברי השכן. מילדותי התחנכתי למידה החשובה של עין טובה, להשתדל לשמוח בשמחת הזולת ולהשריש בלב את האמונה שאף אחד אינו יכול לגעת במוכן לחבירו. לא הורגלתי להתעסק בחששות כאלה.

בכל זאת, חזרתי הביתה מהורהר וביקשתי לבדוק את הנושא במקורות כדי לגבש לעצמי דעה המבוססת על האמת, לא על תחושות בטן. גיליתי דברים חדשים שהפתיעו אותי. בין השאר מצאתי סיפורים על גדולי ישראל ועל הנהגותיהם בנושא הזה ומתוכם התחדשה לי הנהגה יפה: כאשר אדם רואה ברכה שורה אצל חברו, מה יעשה? יעמוד ויתפלל עליו שיצליח. החלטתי לאמץ את הנהגה. אין לי שליטה על מה שאחרים עושים ואני לא מבין בעניינים האלה, אך לכל הדעות מידה טובה מרובה. יש כוח עצום לעין טובה ובאפשרותי להשתמש בו.

שקי המלט בפתחי הבניינים המשיכו לצוד את עיניי. בכל פעם שגיליתי התקדמות בבנייה באחד הבתים של השכנים, ניסיתי ליישם את הדברים החדשים שלמדתי. לעצור אפילו לכמה שניות, להביט בעין טובה ולאחל למשפחה שיצליחו להשלים את זה הבניין, שישלמו בקלות את ההוצאות, שירוו נחת ושמחה בבית הזה. הרגשתי איך הלב שלי מתרחב מהנהגה הזאת. נהנית, וקיוויתי שגם האחרים יביטו בעין טובה עליי ועל נכסיי. השיפוץ בביתנו התקדם ובאחד הימים שוב התבקשנו לבוא לראות מקרוב ולחוות דעה. בדרך הבחנו בבנייה על גג בית השכנים והתפעלנו. אשתי לא עברה שם בתקופה האחרונה והיתה מופתעת מההתקדמות. היא גם התעניינה בפרטים, בחיפוי האבן הנאה שבחור.

שיתפתי אותה בהנהגה היפה שלמדתי ומכיון שלא מיהרנו במיוחד החלטנו לפרגן להם מכל הלב. יחד עמדנו מול הבית ו"שפכנו" ברכות ואיחולים. אם מישהו היה עובר שם אולי היה חושב שאנו ממתינים למישהו. למראה עיניים רק עמדנו והסתכלנו, כפי שהרבה אנשים עושים, אך אנו היינו מרוגשים ממש מהכוח שהקדוש ברוך הוא שם לנו בידיים, ונכון יותר בעין ובפה. התפללנו מכל הלב שה' ישמור עליהם, על ביתם ועל משפחתם וישלח להם שפע ברכה וישועה והצלחה

לע"י רבי אשר עמר בן מרים ז"ל

לע"י אברהם אבוהרון בן ג'נינה ז"ל

לע"י רפאל פואה בן רוזה ז"ל

לע"י בנימין בן טאוס ז"ל

לע"י אסתר בת חנה ז"ל

לע"י הרבנית חסיה ליליאן בת סוליקה ע"ה

לע"י עמנואל בן יקוט ז"ל

אלעד ואריאל בני סיגלית לשמירה והצלחה

תתנפץ ותשבר. הם התחילו להלחץ ולמצא כל מיני פתרונות. הם חשבו להסיט את הספינה ולשנות את הכוון אבל אי אפשר, היא נסעה ישירות בדרך שמוביל למערבולת, והם לא מספיקים לשנות כוון. הם הבינו שהם אבודים והחליטו לעלות לספון, להסתכל על

הנוף ולהסיח את הדעת.

הם עלו לספון, ולפתע ראו שמאחורי האניה יש משהו מכסה בפרונט. הם התאמצו, הרימו אותו וגילו שם מסוק אמתי. כלם נשמו לרוחה והיו בטוחים שצילו. אחד מהם שהיה לו נסיון במסוקים בדק את המסוק וראה שהוא מוכן לפעולה. כל הנוסעים נכנסו מהר למסוק, הצטופפו יחד והוא המריא. שתי דקות לאחר שהמריאו נקלעה הספינה למערבולת והתנפצה לרסיסים. הם נצלו וקבלו את החיים במתנה. איזה אשר, איזו שמחה!

רבי בנימין שם לב שהמבגר התחיל להתעורר קצת כששמע את הספור ולכן המשיך: "זה הספור. אני רוצה לומר לך שכל בן אדם מרכיב משני חלקים, חלק אחד הוא החלק החמרי, הגוף, התאוות, הרצונות, והחלק השני הוא הנשמה, החלק הרוחני של האדם. בבוא היום החלק הרוחני עולה למעלה בכבוד גדול ובקבלת פנים, והחמר יורד למטה ומתרסק". שאל אותו הזקן: "תגיד לי מה אני, האם הגוף שלי הוא חמרי או נשמה?"

ענה לו הרב: "אתה שאלת את שאלת המיליון, שאלה קשה מאד, וקשה לענות עליה ברגע אחד, אבל אענה לך. התשובה היא שהה תלוי בבן אדם. כל אחד קובע לעצמו מה הגוף שלו, אם הגוף שלי יהיה רוחני עם נשמה או שהגוף שלי חמרי וארצי. הכל תלוי בדרך שבה הוא מתנהל בעולם הזה. בן אדם שמשקיע בתורה, במצוות ובמעשים טובים וכל כולו רק רצון ה' ועבודת ה', הוא נשמה שיש לה לבוש בצורת הגוף ובבוא היום הוא עולה בכבוד גדול למעלה והלבוש נפרד ממנו. אם האדם השקיע, חליה, את כל החיים שלו בענייני העולם הזה, בתאוות ולפעמים בעברות, דברים ארציים, כל מהותו היא, השם ישמר, רק נגד התורה ורצון ה', הוא הפך להיות דבר חמרי, ואחרי מאה ועשרים במקום שהוא יעלה למעלה, הוא מתרסק למטה, השם ישמר, וזה הכי

אחרית הימים

המלחמה האחרונה (ל"ח) – קום רעיא מהימנא!

ישראל ממצרים... ויאמר משה אל האלקים, הנה אנכי בא אל בני ישראל, ואמרת להם אלקי אבותיכם שלחני אליכם, ואמרו לי מה שמו, מה אמר אלהים ויאמר אלקים אל משה, אהיה אשר אהיה, ויאמר כה תאמר לבני ישראל, אהיה שלחני אליכם.

כמה שאלות יש כאן:

א. הלא הקב"ה אמר לו את שמו, הוא א-לוקי אבותיו? ואם תקשה ותאמר שבאמת לא אמר לו את שמו, שכן המילה "א-לקים" פירושה כח ושררה, כמו שהקב"ה נתן את משה אלקים לפרעה (שמות א, 17) ולאחר (שם, 17) ואף הדיינים נקראים בשם "אלקים" (שם, כב, 17), עדיין מה העניין להודיע לעם ישראל את שמו במפורש?

ב. מה התשובה שהקב"ה משיב לו? "אהיה אשר אהיה"? כאילו במילים אחרות הקב"ה עונה למשה בלומד"ס- "למאי נפק"מ איך קוראים לי? אהיה אשר אהיה!"

ג. ועוד קשה, מדוע הקב"ה חוזר ואומר למשה "וַיֹּאמֶר כֹּה תֹאמַר לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל, אֶהְיֶה שְׁלַחְנִי אֲלֵיכֶם" תשובה המלמדת על השאלה השניה שבאמת "אֶהְיֶה אֲשֶׁר אֶהְיֶה" זו לא התחמקות, אלא "אֶהְיֶה" זהו שמו! ד. אם אכן "אֶהְיֶה" זהו שמו, למה בתחילה אמר "אֶהְיֶה אֲשֶׁר אֶהְיֶה"? מה כפילות זו עושה? סגי ב"אֶהְיֶה שְׁלַחְנִי אֲלֵיכֶם", וזהו!

כדי לענות על השאלה הזו, נצטרך להזדקק לרובד הסוד, למאמר המופיע בווהר הקדוש (הקדמה [אחרת] לתיקוני זוהר, י"ו, ע"א). רובכם מכירים את המאמר המפורסם: "פתח אליהו", חלק מהמתפללים קוראים את הקטע הזה בווהר לפני מנחה, ובודדים לפני שחרית, אך כדאי להתבונן ולהתעמק היטב בסודות הנפלאים על ההנהגה א-לוקית בהקשר לגלות הנוכחית ולגאולה העתידה, ועל הקטע הזה וסודו העמוק נרחיב אי"ה במאמר הבא.

הרב עמרם טובי הי"ו

להזמנת הרצאות לזיכוי הרבים – חייגו 053-3156363

לשמיעת השיעורים בקול הלשון – חייגו 03-6171111, הקישו *7 ואז 956363

"וַיֹּאמֶר אֲנִי אֶ-
לְקִי אֲבִי אֶ-לְקִי
אֲבִרָה אֶ-לְקִי
יִצְחָק וְאֶ-לְקִי
יַעֲקֹב... וְעַתָּה לֵכָה
וְאֶשְׁלַחְךָ אֶל פְּרֵעָה
וְהוֹצֵאת אֶת עַמִּי בְנֵי
יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם..."

ממשיכה התורה ואומרת (שם, שם, יג-יד): "וַיֹּאמֶר אֲבִרָה, יְדַע תְּדַע כִּי גֵר יִהְיֶה זֶרַעְךָ בְּאֶרֶץ לֹא לָהֶם, וְעֲבָדוּם וְעָנּוּ אֹתָם אַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה, וְגַם אֶת הַגּוֹי אֲשֶׁר יַעֲבֹדוּ דָן אֲנִי, וְאַחֲרַי כֵּן יֵצְאוּ בְּרִכְשׁ גָּדוֹל..." ובמדרש (ב"ר, מ"ד, יט): "וגם את הגוי אשר יעבדו דן אנכי", היה לומר 'גם' מאי 'וגם'? אלא 'גם' הוא מצרים, 'וגם' לרבות ארבעה גלויות אשר יעבדו דן אנכי. למדנו שהראה לו הקב"ה לאברהם מצד אחד את גזירת השעבוד בבניו על ידי ארבעת המלכויות, ומאידך את ביצוע גור הדין בהם לעתיד לבוא. ומשמע מכאן שגזירה זו נחתמה בחוותמת של דם ללא אפשרות לשינוי, וכך גם משמע מהתגלות הקב"ה למשה בסנה, ולאחר שהקב"ה מודיע לו את זהותו הוא מצוה אותו לגאול את עם ישראל ממצרים, כלשון הכתוב בספר שמות (ג, ב, י"ד):

"וַיֹּאֲרַ מִלֶּאֱךָ ה' אֵלָיו בְּלֶבֶת אֵשׁ מִתּוֹךְ הַסֵּנֶה, וַיֵּרָא וְהִנֵּה הַסֵּנֶה בֹּעֵר בָּאֵשׁ, וְהַסֵּנֶה אֵינּוּ אֵפֶל... וַיֹּאמֶר אֲנִי אֶ-לְקִי אֲבִי אֶ-לְקִי אֲבִרָה אֶ-לְקִי יִצְחָק וְאֶ-לְקִי יַעֲקֹב... וְעַתָּה לֵכָה וְאֶשְׁלַחְךָ אֶל פְּרֵעָה, וְהוֹצֵאת אֶת עַמִּי בְנֵי יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם..."

הופיע כרך חדש בסדרת הספרים:

בית לוי אברהם

על המועדים ופרשיות השבוע

♦ ניתן לרכוש את כל הסדרה ♦

להשיג ברשת החנויות המובחרות - יפה נוף!
ואצלנו - פרטים בתחתית המודעה

וורטים נדירים • מהלכים מאלפים • סיפורים מחזקים

סדרת הספרים שכבשה בשיחותיה רבנים ודרשנים רבים!

משיחותיו של

הרה"ג **אברהם עטייה** שליט"א

רב קהילת בית לוי בבית וגן

הספר ערוך בשפה השווה לכל נפש,

אברכים ובעלי בתים, מגידי שיעורים ועוד

חלק א' קיים
במהדורה מיוחדת
לדוברי השפה
הצרפתית

ניתן להשיג אצל המחבר: 0585664447 | 0586664447 | 0505340701
במייל ravattia@gmail.com | בבית הכנסת בית לוי רח' יוסף חכמי 48

ניתן להשיג בחנויות הספרים המובחרות של "יפה נוף" ברחבי הארץ

YEFE.CO.IL // 1-599-581-581 // משלוחים בכל רחבי הארץ

